

Krah onih malih i kult ličnosti

Komentar, novinarski žanr u okviru kog autori tekstova izražavaju subjektivan stav o pojavama i događajima u društvu, ima dugu tradiciju u „Pančevcu”. Današnja generacija novinara neguje tu vrednost ovog lista, pa je ova strana, i ne samo ona, prepoznatljiva po seciranju stvarnosti.

Na kraju svake godine zbrajaju se utisci, pa ćemo u tom smislu i mi pokušati da sačinimo pregled zapisa koji su u 2014. godini izašli u samo jednoj od komentatorskih rubrika: „Građanskoj promatračnici”.

Januar: „'Pančevac' je poslao prošle nedelje izvesna pitanja direktorki Apoteke Pančevo. Ona nije imala vremena da na njih odgovori, što je sasvim legitimno kada ste zauzeti poslom. Pošto je u azbučniku našeg posla pod „a” da se uvek mora čuti i druga strana, odlučili smo da se ne bavimo pitanjima bez odgovora. Sve po pravilu službe, koje sadrži još mnogo odredaba.”

Ovako je započet tekst u poslednjem broju lista prvog meseca ove godine. Interesantno je da sada, 11 meseci, kasnije, teče slična priča. Poslali smo pitanja istoj direktorki iste ustanove, a ona opet nema vremena. Zlobnici bi rekli i da nema odgovore. Prošli put je direktorka, pre nego što je izašao taj broj „Pančevca”, na naša pitanja odgovorila Televiziji Pančevo, videćemo kako ćemo ovog puta proći. Ali tekst o poslovanju Apoteke će izaći sledeće nedelje, s odgovorima ili bez njih. Uvodnik iz januara završili smo sledećim rečima:

Ilustracija Dušan Ludvig

„Sličan 'otpor' novinarima pruža i velika većina drugih rukovodilaca u javnom sektoru. A onda treba da kao ovce pasemo priče o tome kako je budžet grada/države prenapregnut zbog partijskog zapošljavanja u (stranačkim) javnim preduzećima u periodu kada je neko drugi vladao. Da, bilo je toga i ranije, ali i ne, ta praksa nije prekinuta. Sistem je ostao isti, samo se vođe menjaju. Potreba vođa u takvom sistemu je da stvaraoci javnog mnjenja pasu travu i mekeću. Iako je to manje komplikovano, ne bismo mi baš... Novinari „Pančevca”, poput pankera ili avangarde, jednostavno uvek biraju ono što je

manje popularno – lajanje. Na jasnom srpskom jeziku, od 1869.”

Februar: „Iznenadjenja u vezi s prvim mestom na budućem listiću za parlamentarne izbore (što iz aspekta psihologije birača nije beznačajno), dakle, nije bilo: poput DS-a pre dve godine, i sada je stranka koja je bila okosnica vlasti – SNS – pri predaji liste bila najbrža. Kao da je imala više vremena za pripremu, to jest znala pre ostalih kada će trka započeti (nemojte potpisanim imputirati teoriju zavere, to što vam se 'javlja' vaše su misli). Ruku na srce, takva prednost, u ovom slučaju, naprednjacima i nije bila potrebna: opozicija nikada ranije nije bila ovako razjedinjena.”

U nastavku ovog teksta, koji je izašao pošto su raspisani parlamentarni izbori, predvideli smo krah rascepkih, malih stranaka.

U uvodniku pod naslovom „Počelo bombardovanje!” objasnili smo da ovog puta nije krenulo zasipanje Srbije bombama, već predizbornim obećanjima. „SNS priča o strašnoj situaciji u državi, i to tako da bi neupućeni pomislili da naprednjaci nisu bili stožer tek raspuštene vlasti,” ... „svi gruvaju, jer 'sve znaju' i zato što im je sve dozvoljeno”.

Mart: Ustvrdismo da u kampanji „tek ponekad čujemo i neku argumentovanu analizu stvarnosti, a da se vojnici bezbroj partija nastalih cepanjem, dugim dvadeset godina, nekada velike Demokratske stranke bore za cenzus međusobnim 'upucavanjem', umesto da smisleno kritikuju poteze dojučerašnje vlasti, što je posao svake ozbiljne opozicije.”

U najavi izborne nedelje kazali smo da se „uticaj građana na stvarnost ogleda u tome što pravilno (prema sopstvenoj odluci, kakva god da je prilikom zaokruživanja rednog broja) upotrebljeni glasački listić istovremeno postaje paradigma mirne savesti: time pokazujemo da smo odlučili da činimo ono što možemo, a zrelo donošenje odluka i preuzimanje odgovornosti za njih – odrasle razlikuje od nedoraslih.”

Nedelju dana kasnije, rezimirajući izbore, podvukli smo da je „jedna četvrtina ukupnog broja birača dala na upravljanje i posedovanje bezmalo dve trećine poslaničkih mandata jednoj političkoj opciji”, kao i da su „građani jasno pokazali koga žele – vođu”, odnosno da im je „potreban kult ličnosti, baš on – lider, prvak – dok im je sve ostalo, sto puta važnije, mnogo manje bitno ili potpuno nebitno. To je naša stvarnost, politička 'kultura' kakvu gajimo, evo, već sedam decenija (Josip, Slobodan, Vojislav, Zoran, Boris, Aleksandar...)”.

Zaključili smo da smo svedoci „potpunog rasula, debakla opozicije”, i da u toj situaciji „najveću odgovornost – onu za budućnost države – ima Vučić. Ako postoji išta dobro u tome da jedna stranka poseduje svu vlast i istovremeno nema opoziciju, to je da ubuduće naprednjaci neće moći da se skrivaju iza nekakvih koalicionih dogovora ili partnera. Oni mogu i treba da vladaju sami, pa će i eventualna slava naredne vlade, ali i odgovornost za sve moguće po državu loše epilog – pripasti njemu.”

Siniša Trajković

(Nastaviće se)